

најкасније десет дана пре одржавања избора.

Главни задатак ових бирачких одбора је да непосредно спроведу гласање на бирачком месту, обезбеде правилност и тајност гласања, одрже ред за време гласања као и утврде резултат гласања на бирачком месту. Док се чланови бирачких одбора и њихови заменици именују за сваке посебне изборе, дотле се чланови изборне комисије именују на четири године. Код нас (у Србији) постоје изборне комисије јединице локалне самоуправе које се старају о законитом спровођењу локалних избора и Републичка изборна комисија која се стара о законитом спровођењу централних (републичких) избора. Ову Републичку изборну комисију чине председник и шеснаест чланова (у сталном саставу) које именује Народна скупштина Републике Србије, на предлог посланичких група а у проширеном саставу и по један представник подносиоца листе.

Најважнију радњу у спровођењу избора чини само гласање бирача које се врши на бирачком месту на коме је бирач уписан у извод из бирачког списка. На основу добијеног обавештења о избору сваки бирач се појављује на свом бирачком месту и према изборним прописима приступа гласању и гласа само за једну изборну листу заокруживањем редног броја испред назива те листе. Ово гласање је непосредно и тајно, што значи да сам бирач-лично, а не преко другог гласа за одређеног представника односно листу и то тако да се не види како и за кога је гласао. Сматра се да је овакво гласање у духу демократије која је одавно напустила јавно (па и посредно) гласање. Истина, бирачи би (по Слободану Јовановићу) с теоријског становишта требало да гласају јавно јер им се бирачко право не даје у приватном, него јавном интересу па је то нешто што се тиче и јавних (државних) интереса. Но и поред тога практикује се тајно гласање ради заштите интегритета пре свега сиромашних бирача који су изложени притиску или корупцији од стране заинтересованих група или појединаца који покушавају тако да утичу на њих. Док је јавно гласање свуда напуштено у корист тајног, то баш није случај код посредног гласања које није потпуно ишчезло у корист непосредног као рецимо у САД где постоји тзв. електорски систем у коме бирачи бирају електоре (изборнике) који у њихово име даље врше изборе или код избора другог дома парламента (као нпр. Сената у Француској по Уставу од 1958.) Иако су ређи од непосредних, ови посредни избори нису сами по себи недемократски јер има случајева да су више демократски и од самих непосредних избора. Иако је веће интересовање бирача за непосредне а не посредне изборе, и ови